



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. Y., nar. X,**
státní příslušnost: Kazachstán,
bytem X,
zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j. OAM-19/ZA-ZA11-K01-2025,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), ve znění účinném do 30. 9. 2025.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že v Kazachstánu neexistuje pluralita politických názorů, což vedlo k jeho pronásledování pro protirežimní činnost. Kazašský režim potírá jakýkoli nesouhlas se současným prezidentem, přičemž policie není schopna poskytnout občanům jako je žalobce ochranu, když pouze vykonává pokyny vládnoucí garnitury. Žalobce měl za to, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, nezaobíral se fungováním kazašské policie či existencí orgánu vnitřní kontroly, který by nad činností policie dohlížel. Žalovaný se v odůvodnění omezil pouze na obecné hodnocení úrovně dodržování lidských práv, aniž by posuzoval specifickou situaci, v níž se ocitl žalobce. Nebylo proto hodnoceno, zda bude s žalobcem po jeho návratu do Kazachstánu policejní orgán zacházet objektivně a spravedlivě a zda by se případnému nežádoucímu jednání mohl žalobce u nějakého kontrolního orgánu bránit. Žalobce rovněž uvedl, že už v domovské zemi čelil výhrůžkám a tyto neustaly ani teď během jeho pobytu v ČR. Proto se nedá předpokládat, že situace po jeho návratu bude klidnější, když žalobcovy obavy pramení primárně z toho, že se vymezil proti způsobu výkonu veřejné moci jejíž součástí je policie. Předpoklad, že policie žalobce před dalšími zásahy složek rozhánějících demonstrace ochrání, je mylný. Žalobce zopakoval, že žalovaný se s těmito skutečnostmi vůbec nezabýval, přičemž současně vyšel z podkladu pro rozhodnutí, který je nepřipustný, když byl zpracován právě žalovaným.
3. Žalobce dále brojil proti nedostatečnému vyhodnocení důvodů, pro které by mu měl být udělen humanitární azyl, když žalovaný neposuzoval ekonomickou situaci v Kazachstánu. Žalobce uvedl, že se obává složité životní situace s ohledem na tamější bezpečnost, hrozící útlak a střety policie s veřejností. Domníval se, že tyto okolnosti představují důvodnou obavu ze vzniku vážné újmy, přičemž citoval z příručky Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN pasáž, ze které vyplývá povinnost správního orgánu zajistit důkazy v azylovém řízení, když uprchlíci svou zemi ve většině případů opouštějí jen s nezbytným minimem věcí. Měl za to, že žalovaný této povinnosti nedostal a aktivně skutkový stav nezjišťoval. Omezil se na konstatování, že žalobcův azylový příběh je nevěrohodný, protože svá tvrzení nedoložil. Žalobce měl za to, že když žalovaný nebyl schopen žalobcův azylový příběh vyvrátit, měl rozhodnout v jeho prospěch, což však neučinil.
4. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, kterým soud uzavřel, že institut azylu nechrání pouze celoživotní disidenty, ale všechny, kteří jsou ve své zemi pronásledováni pro uplatňování svých politických práv. Žalobci právě pro takové uplatňování hrozí ve vlasti reálné nebezpečí vzniku vážné újmy v podobě mučení a jiného krutého nelidského zacházení a trestání. K tomu uvedl, že i když mu nebezpečí hrozí od soukromé osoby, je stále reálné, není-li stát schopen poskytnout ochranu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce v tomto směru nepovažoval za přesvědčivé, a to ve světle citované judikatury NSS a Ústavního soudu týkající se požadavků na odůvodnění rozsudků soudů. Vzhledem k nedostatkům v odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo podle žalobce k porušení jeho práva na spravedlivý proces.
5. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k novému řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul, že žalobcem tvrzené důvody nesprávnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaný zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi skutečnostmi, které v případě žalobce byly relevantní, přičemž důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebyly dány. Shrnul azylový příběh žalobce a zopakoval svou

argumentaci z napadeného rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázal. Námitky žalobce podle něj nejsou schopny vyvrátit závěr žalovaného, když jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti je zcela v souladu s judikaturou NSS. Zjištěný skutkový stav považoval za podložený informacemi ze správního spisu a upozornil, že sám žalobce své zadržení označil za standardní a netvrdil nezákonné zacházení. Odepření právní pomoci se pak jeví být excesem, ze kterého nelze dovozovat přiměřenou pravděpodobnost pronásledování.

7. Žalovaný připustil, že v napadeném rozhodnutí explicitně nezmínil název interního kontrolního orgánu činnosti kazašské policie, ale z Informací OAMP zřetelně vyplynulo, že v zemi platí od roku 2022 reforma policie a existují funkční mechanismy pro podání stížnosti, na což v napadeném rozhodnutí upozornil. Žalobce proto rezignoval na využití všech prostředků vnitrostátní ochrany, což vede k neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný však žalobci mezinárodní ochranu neudělil zejm. z toho důvodu, že sám sebe označil za apolitickou osobu, která se mítinku účastnila jen jako řadový účastník.
8. Dále žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že nevypořádal důvody pro udělení humanitárního azylu, když zřetelně konstatoval, že zhoršená socioekonomická situace v zemi původu není důvodem pro udělení humanitárního azylu. Uvedl, že žalobce byl při podání žádosti o mezinárodní ochranu veden pouze snahou legalizovat svůj pobyt v ČR a jednal tedy účelově po ztrátě zaměstnanecké karty.

IV. Obsah správního spisu

9. Žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 6. 1. 2025. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 10. 1. 2025 žalobce sdělil, že je kazašské národnosti a dorozumí se rusky a kazašsky. Je nepraktikující muslim a uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádného politického uskupení, není politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti pobýval naposledy od X do X. Z Kazachstánu do ČR přicestoval letecky přes Kyrgyzstán a Turecko. V Turecku měl pracovní povolení mezi lety 2018 a 2019, zaměstnaneckou kartou disponoval i v ČR. Je zcela zdravý, nemá žádná zdravotní omezení. V Kazachstánu mu byl udělen správní trest na 10 dnů z důvodu jeho účasti na mítincích. O mezinárodní ochranu žádá, protože ve vlasti nevolil prezidenta. V Kazachstánu jsou u moci stále stejní lidé. Když probíhaly mítinky, zasahovaly proti nim síly z bezpečnostního svazu, přičemž účastníci následně byli pronásledováni, žalobce se musel každý týden hlásit na policii. Z tohoto důvodu se žalobce rozhodl z Kazachstánu odjet.
10. Během pohovoru k žádosti dne 10. 1. 2025 žalobce uvedl, že se v Kazachstánu živil jako hlídač zvířat na veterinární klinice a jako dámský holič. Z vlasti chtěl vycestovat už před rokem 2022, ale kvůli covidové pandemii dlouho čekal na schválení žádosti. V ČR ztratil pobytové oprávnění, protože po příjezdu 3 měsíce pracoval, ale pak mu řekli, že doba vypršela a musí si najít jiné zaměstnání. Žalobce ale neuměl česky, obrátil se proto na agenturu a přišel o zaměstnaneckou kartu, přičemž neměl zaplacené zdravotní pojištění. Naposledy pracoval ve X, nikdo za něj ale neplatil zdravotní pojištění a odvody, což žalobce zjistil až když žádal o prodloužení svého povolení k pobytu. Vyhledal proto advokáta, který mu řekl, že pobytové oprávnění v jeho situaci už není možné zajistit. Jelikož v ČR pobýval nelegálně, přišel do Zastávky. Žalobce popsal, že se účastnil mítinku v X v lednu 2022. Během mítinku účastníky začali obkličovat. Účastníci chtěli, aby starosta a vedení města vyšli před budovu a mluvili s nimi. Účastníci mítinku dokonce zapálili vánoční stromček, ale ani to starostu nepřimělo s nimi hovořit. Bylo jim oznámeno, že mítink nebyl povolen a byli vyháněni z náměstí. Na účastníky házeli plynové balony. Když ale policie nezvládla

mítink ukončit, zasáhla i armáda. Bylo tam mnoho lidí. Na otázku, co bylo cílem mítinku, žalobce odpověděl, že když odešel předchozí prezident, jmenoval svého nástupce, kterého ale lidé nevolili. Poslední kapkou byl prudký nárůst cen elektřiny a plynu, přičemž tento nárůst nejvíce zasáhl X. Žalobce měl potřebu se sám zúčastnit, protože jako občan Kazachstánu to cítil jako povinnost, chtěl to udělat pro svou zemi, aby mohli žít normálně. Na podobném mítinku byl několikrát, po prvním z nich byl na 10 dnů zatčen, poté se ještě mítinku zúčastnil. Jeho role na mítincích nebyla výrazná, byl vždy jen součástí davu. Žalobcově zatčení proběhlo tak, že policejní složky proti účastníkům zasáhly silou, takže se účastníci také bránili silou. Pak byl spolu s dalšími žalobce zatčen pro kladení odporu a držen 10 dnů bez možnosti konzultace s právníkem. Po žalobcově propuštění mítinky neustávaly, žalobce zuřil, protože byl zadržen nespravedlivě, proto se zúčastnil i dalšího mítinku. Postupně mu došlo, že je to zbytečné, že protestující stejně ničeho nedosáhnou. Před odjezdem do ČR se musel hlásit na policii, kde byl registrován a v průběhu 5 až 6 měsíců se tam musel dostavovat. Vždy na stanici jen přišel, policisté si zapsali, že dorazil, a mohl zase odejít. Někdy se dostavit nemohl, takže to vyřídil telefonicky, což bylo v pořádku. Policisté mu odmítali odpovědět na to, jak dlouho se takto bude muset dostavovat. Žalobce se domnívá, že před svým odjezdem porušil svou povinnost se hlásit. Během 10denního zadržení se žalobcem v cele bylo 6 nebo 7 dalších zadržených, chvílemi až 10. Na každém lůžku spali 2 lidé. Všichni dostali najíst i napít, což bylo standardní. Po 10 dnech jim jen bylo řečeno, že mohou jít, dostali zpět své věci a žalobce jel domů. Na otázku, zda se snažil povinnosti registrace nějak bránit, uvedl, že u nich to chodí jinak, všechno má svou cenu, věci se neřeší podle zákona, za všechno se musí zaplatit, pokud to člověk chce vyřešit. Při překračování kazašsko-kyrgyzské hranice autem byl žalobce kontrolován na obou stranách, ale nesetkal se s žádnými problémy. Osobně se znal i s některými dalšími účastníky protestů. Někteří z nich určitě skončili hůř než žalobce, pokud byli třeba členy a členkami politických stran. Někdo ve vlasti zůstal, jiní odcestovali. V současnosti žalobce s žádným z nich v kontaktu není. Neví, co by se mohlo stát v případě jeho návratu do Kazachstánu. V jednu chvíli se tam chtěl vrátit, měl koupené i letenky, ale na poslední chvíli si to rozmyslel a raději jel do Zastávky. Z ČR nakonec neodletěl, protože si tady zvykl. Vrátit se do vlasti by mu přišlo zvláštní. Nechtělo se mu tam vracet. Žalobce byl rovněž dotazován, proč se nepokusí vyřídit si pobytové oprávnění do ČR z Kazachstánu. Jako odpověď uvedl, že neví, jak to tam teď chodí, protože tam přes 2 roky nebyl. Neví, zda by se to podařilo, posledně si oprávnění vyřizoval přes agenturu. Zařídit si pobytové oprávnění je složité, není jisté, zda by se mu to podařilo. Potíže v Kazachstánu pro svou rasu, náboženství nebo politické přesvědčení negoval. Na závěr uvedl, že ho trápilo, že tu byl bez dokumentů nelegálně, bál se, že ho chytí policie a vyhostí ho. Kdyby se vrátil do země původu, zachoval by se stejně jako před svým odchodem, zúčastnil by se dalších mítinků, protože se o dění v Kazachstánu zajímá a vadí mu, že jsou u moci stále stejní lidé. Ve zprávách říkají, že je v zemi vše dobré, ale skutečnost je jiná. Žádné dokumenty ke své žádosti doložit nechtěl.

11. Žalovaný do spisu založil tyto zprávy o zemi původu: Radio Free Europe/Radio Liberty (RFE/RL) – Kazachstán – Tokajev vyzval k tomu, aby jeho předchůdce Nazarbajev „neupadl v zapomnění“, ze dne 23. 10. 2024; Ministerstvo zahraničních věcí USA – Kazachstán – zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022, ze dne 20. 3. 2023; Informace MZV ČR – Kazachstán – Výjezd a návrat občanů Kazachstánu z/do vlasti, ze dne 10. 4. 2025; Informace OAMP – Kazachstán – Protesty v lednu 2022 – Průběh, potlačení, dohra, ze dne 7. 11. 2023; Informace OAMP – Kazachstán – Policie – Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy, ze dne 25. 2. 2025; Informace OAMP – Kazachstán – Zahraniční mobilita a

návraty do země, ze dne 12. 4. 2024; Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv – Stav: březen 2025, ze dne 14. 3. 2025.

12. Žalobce se dne 13. 8. 2025 seznámil s podklady pro rozhodnutí, o čemž žalovaný vyhotovil protokol.
13. Žalovaný následně dne 27. 8. 2025 vydal napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Zároveň soud vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, přihlédl ke skutkovému i právnímu stavu ke dni vydání rozsudku.
15. Ve věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas.
16. Podle § 12 zákona o azylu: *[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu: *[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu: *[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
19. Podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025: *[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
20. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[v] řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.*

21. Podle čl. II bodu 2 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[p]lo vrácení věci v řízení zahájeném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona soudem k novému projednání Ministerstvo vnitra postupuje podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni počátku běhu lhůty pro vydání nového rozhodnutí Ministerstva vnitra.*
22. Podle čl. II bodu 9 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[v] řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl.*
23. Ustanovení § 14 zákona o azylu od 1. 10. 2026 není součástí zákona, nově již nelze humanitární azyl udělit.
24. Žalobce žalobou namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k fungování policie a jejím kontrolním mechanismům, což mělo za následek, že jeho obavy ze špatného zacházení ze strany veřejné moci žalovaný nevyvrátil. V tomto ohledu ovšem nelze žalobci přisvědčit. Ačkoli žalovaný na skutečnost, že struktura policejních orgánů a její kontrolní mechanismy jsou v Kazachstánu zákonem upraveny a skýtají občanům možnost se činnosti policie bránit u vyšších instancí, potažmo jiných státních orgánů, výslovně poukázal až ve vztahu k možnostem udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, nikoli ve vztahu k § 12 téhož zákona, není namístě konstatovat, že se žalovaný dostupností vnitrostátní ochrany vůbec nezabýval.
25. Žalovaný do spisu založil Informaci OAMP ze dne 25. 2. 2025 týkající se činnosti kazašské policie. Z této vyplynul závěr totožný s tím, který učinil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že na jednání policejního orgánu lze podat stížnost k vyšší instanci nebo ke kanceláři prokurátora, a to skrze telefonní linku, fyzicky nebo online. Zároveň kancelář generálního prokurátora provádí jednou ročně kontroly legality policejní práce, které jí umožňují znovu otevřít i odložené případy. Podnět o nezákonném jednání lze podat i do kanceláře prezidenta nebo k úřadu ombudsmana (č. l. 45 ve správním spisu).
26. Soud si je vědom, že další zprávy o zemi původu zmiňují, že obecně ze strany kazašských orgánů veřejné moci dochází k případům mučení a obdobného zacházení, přičemž přístup kontrolních orgánů a vlády není vždy ideální ve smyslu toho, že by ihned proti takto jednajícím příslušníkům daného orgánu zakročily a ve všech případech zahájily trestní stíhání. V případě žalobce se ovšem nejvíce přiměřeně pravděpodobné, že bude po svém návratu znovu zadržen nebo dokonce při zadržení mučen či by s ním mělo být zacházeno obdobným způsobem, a to z důvodů rozvedených v následujících bodech tohoto rozsudku.
27. Za prvé z Informace OAMP ze dne 7. 11. 2023 k situaci v Kazachstánu po lednových protestech v roce 2022, jichž se žalobce účastnil, vyplynulo, že demonstrace ve městě X opravdu probíhaly, a to kvůli zrušení cenového stropu na zkapalněný ropný plyn, což vedlo k náhlému růstu jeho ceny. Protesty propukly v celé zemi a změnily se v násilné nepokoje a střety s bezpečnostními složkami, a to zejm. v Almaty. Dne 7. ledna 2022 již ozbrojené střety neprobíhaly a byly ukončeny bezpečnostní operace s protesty spojené. Po celém Kazachstánu v důsledku zákroku ozbrojených složek zemřelo přes 200 osob, tisíce bylo zraněno a zadrženo. Bezpečnostní složky následně byly obviňovány ze špatného zacházení se zadrženými, přičemž státní orgány reagovaly odsouzením některých příslušníků těchto složek, kteří byli trestně stíháni pro mučení či jiná jednání jako např. překročení pravomoci. Odsouzené osoby byly i mezi protestujícími, přičemž 160 z nich bylo odsouzeno k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Ke konci roku 2022 byla vyšetřování trestných činů spojených s lednovými protesty převážně skončena, přičemž na základě prezidentské

amnestie bylo osvobozeno přes 1000 osob, včetně stíhaných příslušníků bezpečnostních složek. Amnestie se nevztahovala pouze na osoby obviněné z terorismu nebo organizaci protestů. Některým protestujícím dokonce stát poskytl odškodnění za újmu, která jim v důsledku nepřiměřeného zákroku bezpečnostních složek vznikla. Mezi osobami odsouzenými v souvislosti s lednovými protesty byly převážně výrazní aktivisté, novináři nebo osoby jako protestující, který zavraždil příslušníka ozbrojených složek během demonstrace.

28. Žalobce pak svůj azylový příběh odvozoval zejm. od těchto událostí: V lednu 2022 se v kazašském X zúčastnil mítinku pro svou nespokojenost s vedením země a nárůstu cen energií, přičemž účastníci byli obklíčeni bezpečnostními složkami, které po nich házely plynové balony. Na mítinku měl být žalobce zadržen a v rámci uloženého správního trestu strávil 10 dnů v policejní zadržovací cele. Po svém propuštění se měl znovu do účasti na mítincích zapojit. Při mítincích byl vždy jen osobou v davu, aktivněji tam nikdy nevystupoval. V následujících měsících se musel hlásit na policejní stanici, bylo možné tak činit i telefonicky, nebylo-li možné, aby se dostavil osobně. Své povinnosti registrace u policejního orgánu se nijak nebránil, domníval se, že by to nemělo smysl. Zároveň při překračování státní hranice při cestě do ČR čelil pouze běžné kontrole, s žádnými obtížemi se nesetkal.
29. Žalobce tedy bez uvedení přesného data tvrdil svou účast na protestu. Informace OAMP ze dne 7. 11. 2023 k tomu uvádí, že protesty začaly 2. 1. 2022 ve městě Žanaozen a až následně se rozšířily do zbytku Kazachstánu, tzn. žalobce se v X mítinku mohl zúčastnit nejdříve 3. 1. Této účasti měl následovat správní trest v podobě 10denního zadržení a následná opětovná účast na mítinku. Protesty ale podle předmětné informace utichly 7. ledna a od toho dne nedošlo už k dalším ozbrojeným střetům ani neprobíhaly žádné na to navázané bezpečnostní operace. Tvzení žalobce, že po propuštění zámířil na další protest, popřít nelze, neboť, jak bylo shrnuto již výše, z podkladů jednoznačně neplyne, že po 7. lednu 2022 už se nekonal žádný protest ani mítink, zpráva pouze hovoří o uklidnění situace na většině míst. Ale je zřejmé, že těmito mítinkům už státní orgány nevěnovaly pozornost, když podklady ani žalobce nehovořili o tom, že by demonstranti po 7. 1. 2022 pocítili jakýkoli nátlak státní moci na rozpuštění mítinku nebo násilný zásah proti nim.
30. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí žalobcovu účast na zmíněných protestech a následné zatčení nezpochybnil, ale poukázal na skutečnost, že se ze strany orgánů veřejné moci nesetkal s azylově relevantním jednáním. Soud ze správního spisu zjistil, že v souvislosti s prvním protestem proti žalobci policejní orgán během jeho zadržení trestní řízení nezahájil, neboť šlo již o výkon správního trestu. Úkony trestního řízení proti žalobci nebyly vedeny ani následně, když nuceně policejní stanici navštěvoval. Nedošlo ani k žádnému jednání, které by bylo možné označit za dosahující intenzity mučení a jiného obdobného zacházení nebo trestu.
31. O trestních stíháních účastníků protestů podle Informace OAMP ze dne 7. 11. 2023 platí, že většina z nich byla skončena ke konci roku 2022. Z dostupných podkladů se nepodává, že by současný kazašský režim až s odstupem času zahajoval nová trestní stíhání nebo účastníky v této souvislosti jinak perzekvoval. Ze zpráv o zemi původu založených ve správním spisu lze také dovodit, že lednových protestů se účastnily desetitisíce osob. Jistě není v silách kazašských orgánů zpětně zahajovat vyšetřování jednotlivců. Zprávy naopak hovoří o tom, že drtivá většina z nich byla ke konci roku 2022 skončena. Ačkoli žalobce opustil Kazachstán už v X, nikoli v X, neuvedl, že by před tímto datem jeho trestní stíhání bylo zahájeno, byl

mu pouze uložen správní trest, který již vykonal, a nemá informace ani o tom, že by k zahájení mělo dojít po jeho odchodu. Pozdní zahájení se i vzhledem k již uvedené argumentaci ani nejeví pravděpodobné. Nadto při poskytnutí údajů ani při pohovoru žalobce strach ze zahájení úkonů trestního stíhání nepopsal.

32. Soud také připomíná, že skupinami, na které represe kazašským režimem po lednových protestech dopadla nejvíce, byli novináři, opoziční aktivisté a osoby, které fyzicky napadly příslušníky bezpečnostních složek. Žalobce nelze zařadit ani do jedné z těchto skupin, což dále snižuje pravděpodobnost, že se orgány veřejné moci pokusí žalobcovu účast na demonstraci zpětně trestat.
33. V zásadě lze dát žalovanému za pravdu, že tvrzení žalobce o tom, že by se po návratu do Kazachstánu zúčastnil dalších mítinků, není přesvědčivé. Sam sebe při různých příležitostech označil za osobu bez politického přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany ani jiného uskupení. Nepopsal ani žádnou jinou politicky motivovanou aktivitu v Kazachstánu před lednovými protesty a ani z území ČR neměl potřebu vyjadřovat se k situaci v zemi původu skrze své sociální sítě či se jiným způsobem stavět za kazašské opoziční názory.
34. Aniž by tedy soud jakkoli schvaloval postup kazašských orgánů vůči žalobci po zadržení na lednových protestech, ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.
35. Rozhodování v azylových věcech se totiž řídí prospektivní zásadou, podle níž mají správní orgány povinnost posuzovat jednotlivé žádosti s ohledem na hrozby, které by mohly v domovských zemích žadatelů nastat (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-62, nebo rozsudek ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 73/2024-59). Není tedy stěžejní, k jakým událostem došlo před odchodem žadatele o azyl z domovského státu, nýbrž to, zda je azylově relevantním jednáním ohrožen i v budoucnu, tj. v případě jeho návratu do země. Zároveň NSS v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, uvedl, že „[v] rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112).“
36. Žalovaný se v souladu s touto zásadou s azylovým příběhem žalobce vypořádal. Kromě obstarání podkladů k lednovým protestům a jejich náležitého vyprádání založil do správního spisu i informaci týkající se Kazachů, kteří se do své země po pobytu v zahraniční vracejí.
37. Informace OAMP ze dne 12. 4. 2024 hovoří o tom, že kazašské úřady obecně respektují právo každého občana svobodně cestovat a nejedná-li se o veřejně aktivního představitel kazašské opozice, nehrozí navrátilci po návratu do země žádný postih související s jeho vycestováním. K bezpečnostním prověrkám navrátilců dochází pouze v případě podezření na spolupráci s Islámským státem, vracejí-li se Kazaši z území Sýrie nebo Iráku. V Kazachstánu rovněž existuje množství sociálních programů a pobídek pro lepší začlenění navrátilců po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
38. Soud také upozorňuje, že žalobce při pohovoru k žádosti sdělil, že ani neví, co by se po jeho návratu do země původu mohlo stát, zpět do Kazachstánu už měl zakoupené i letenky, ale na poslední chvíli si odjezd rozmyslel, protože si v ČR zvykl, do Kazachstánu se mu zkrátka nechtělo vracet (č. l. 18 ve správním spisu). Při poskytnutí údajů k žádosti pak na otázku,

proč v ČR žádá o mezinárodní ochranu, odpověděl, proč z Kazachstánu odjel, ale nesdělil už, že by se čehokoli pro případ svého návratu obával (č. l. 16 ve správním spisu). Soud má tak stejně jako žalovaný za to, že žalobce je motivován setrvat na území ČR, protože je zde spokojený a zvykl si tu, nikoli z toho důvodu, že se obává o svoje zdraví, svobodu nebo život v případě, že se bude muset vrátit do Kazachstánu.

39. Se žalovaným lze souhlasit i v tom, že ani z protokolu o výsledku žalobce v řízení ve věci správního vyhoštění (č. l. 57 ve správním spisu) neplyne žádná žalobcová obava z jednání ze strany státních orgánů, které by bylo možné kvalifikovat jako pronásledování nebo způsobení vážné újmy. Žalobce totiž negoval, že by se cítil ohrožen na životě, mučením nebo zbavením svobody. Neobával se ani případné nedostupnosti právní ochrany. Na závěr výsledku u Policie ČR rovněž doplnil, že mu známí poradili, aby žádal o mezinárodní ochranu, když ztratil legální pobytový status. Přesto na všechny otázky, které by mohly vést k uvedení azylových důvodů, odpověděl negativně.
40. Souběh skutečností, že nejsou zprávy o zahajování nových trestních řízení s účastníky protestů z ledna 2022 a stát nepřistupuje ani k jiné represí cílené na tuto skupinu obyvatel, žalobce v této ani jiné souvislosti v zemi původu nikdy nebyl trestně stíhán, není politicky aktivní osobou, která by se opakovaně veřejně vyjadřovala proti režimu v Kazachstánu, z dostupných zdrojů je zřejmé, že Kazachstán občany jako je žalobce po návratu do země nesankcionuje a žalobce žádné obavy z návratu nevyjádřil, je třeba uzavřít, že žalobce není s přiměřenou pravděpodobností ohrožován pronásledováním ani vznikem vážné újmy v zemi původu.
41. Žalobce v žalobě upozorňoval na rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, ve kterém bylo dovozeno, že mezinárodní ochrany nepožívají pouze osoby systematicky vystupující proti režimu, ale i osoby čelící azylově relevantním následkům pro své (klidně jednorázové nebo nahodilé) uplatňování politických práv a svobod. Zdejší soud takový závěr samozřejmě nerozporuje, ovšem jak bylo uvedeno už výše, není důvod se s přiměřenou pravděpodobností domnívat, že žalobce bude ve své zemi původu pronásledován nebo mu bude způsobena vážná újma v budoucnu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nekladl žalobci k tíži, že nebyl politicky aktivní dlouhodobě a pravidelně. Pouze konstatoval, že jeho účast na protivládním protestu ho v Kazachstánu nevystavila azylově relevantnímu ohrožení v případě návratu, přičemž soud tento závěr považuje za odůvodněný a správný.
42. Žalobce měl dále za to, že žalovaný ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025, dostatečně neposoudil žalobcovu ekonomickou situaci v Kazachstánu. Soud považuje vypořádání otázky udělení humanitárního azylu vzhledem k žalobcem předestřenému azylovému příběhu za zcela dostatečné. Podklady o zemi původu ani žalobce ve svých tvrzeních nepopisují žádnou tristní ekonomickou situaci na pokraji humanitární katastrofy v Kazachstánu, žalobce ani nevyjádřil obavy z nemožnosti se v zemi uživit. Přestože byly ekonomické důvody ve vztahu k humanitárnímu azylu vypořádány žalovaným implicitně, bylo to v případě žalobce adekvátní. Námitka žalobce proto nebyla opodstatněná. Soud také pro úplnost soud doplňuje, že s ohledem na novelu zákona o azylu účinnou od 1. 10. 2025 by podle přechodných ustanovení obsažených v čl. II zákona č. 314/2025 Sb. správní orgán ani za předpokladu, že by soud napadené rozhodnutí pro vady týkající se otázky udělení humanitárního azylu zrušil, v případném navazujícím řízení humanitární azyl udělit nemohl. Ani soud sám by humanitární azyl žalobci nemohl udělit, neboť by nejen výrazným způsobem narušoval správní uvážení žalovaného, ale rovněž porušoval tatáž výše citovaná

přechodná ustanovení, která ani v řízeních zahájených před nabytím účinnosti novely k 1. 10. 2025 udělení humanitárního azylu neumožňují.

43. K námitce žalobce, že podklad Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 3. 2025, je nepřipustný, neboť žalovaný o něj opírá své meritorní závěry, když současně je jeho autorem, uvádí soud následující. Za prvé žalobce dostal judikaturnímu požadavku, aby podklady, z nichž vycházel, byly v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a vycházející z vícero zdrojů, transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Za druhé není zřejmé, proč žalobce zpracovatele podkladu namítal pouze ve vztahu k Informaci OAMP ze dne 14. 3. 2025, když žalovaný vyšel hned z několika podkladů (viz bod 10 tohoto rozsudku), které jsou rovněž zpracovány OAMP. Za třetí soud odkazuje na usnesení NSS ze dne 4. 12. 2025, č. j. 7 Azs 198/2025-26, kterým bylo potvrzeno, že obsahuje-li daná informace „*[s]eznam zdrojů, z nichž žalovaný při jejím zpracování vycházel a z nichž je zřejmé, že se jedná o zdroje objektivní, důvěryhodné, nezávislé a veřejně dostupné, jako jsou např. materiály Agentury EU pro azyl (EUAA) a Evropské komise, Ministerstva zahraničních věcí USA, renomovaných lidskoprávních organizací (Freedom House, Amnesty International), a další zdroje,*“ nelze mít pochyby o jeho relevanci. Konkrétně Informace OAMP ze dne 14. 3. 2025 vychází ze zdrojů, mezi nimi je mj. Amnesty International, Freedom House, OSN, EUAA, UNHCR a MZV USA. Soud ve vztahu k tomuto podkladu nemá pochyb o jeho relevanci a objektivitě. Rovněž podotýká, že využívání těchto informací je v azylových řízeních zcela běžnou praxí, která je všeobecně akceptována. Námitka žalobce proto není důvodná.
44. Pokud jde o žalobcovu argumentaci týkající se výhrůžek a působení újmy soukromým subjektem, soud se jí blíže nebude zabývat, neboť zcela zjevně nereaguje na žádný aspekt žalobcova azylového příběhu v té podobě, v jaké jej podal v řízení před správním orgánem. Žalobce před podáním žaloby žádné ohrožení od soukromých osob a výhrůžek z jejich strany nepopsal. Tedy až v řízení před soudem tvrdil skutečnosti, o kterých mohl vědět již v průběhu správního řízení, čímž založil rozpor se závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, konstatoval, že: „*[ž]adatel o mezinárodní ochranu má však též primárně povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl. (...) Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí.*“ Zároveň se v případě žalobce neuplatní žádný z důvodů ospravedlňujících neuvedení takového tvrzení, jako např. nekonání osobního pohovoru, žadatelovo nepochopení relevance takové skutečnosti, trauma nebo stud (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, když se s touto skutečností nevypořádal. Před soudem je tato skutečnost jakožto nová nepřipustná.
45. Argumentaci žalobce v závěru jeho žaloby, že napadené rozhodnutí nedostalo požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí, považuje soud za nepřipadnou. Jak bylo předestřeno již výše, napadené rozhodnutí nedostatky netrpí. Nadto žalobce odkazoval na judikaturu, která se zabývala nároky na rozhodnutí správního soudu, nikoli správního orgánu, a ta je tedy v jeho případě neaplikovatelná.

46. Vzhledem ke shora uvedenému soud neshledal žalobní námitky žalobce důvodnými, neboť v Kazachstánu není ohrožen jednáním zakládajícím důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
47. Soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 23. 4. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce